

Antoni Clapés

ALTA PROVENÇA

Esdevé tu mateix escriptura i essència

ANGELUS SILESIVS

Se quedaran mis cosas sin mí desconcertadas

JOSÉ MARÍA VALVERDE

*j'ai pris racine
aux pierres du doute*

CLAIRE KRÄHENBÜHL

la veritat sense casa

itinerari de la consciència – aquesta escriptura

dir la dificultat de ser – de l'ésser

escriure el conflicte d'escriure

bandejar tota temptació de mimesi

sol – el mot nu que diu el silenci

esmotxar poemes – a penes

deseixir-se – desaprendre

cercar l'essencial de l'essència

comprendre que la profunditat rau a la superfície

renunciar a la claredat per ser diàfan

no fer el poema perquè el poema ja és

no dir la llum perquè la llum existeixi

la immobilitat – per fer-ho tot

crear una llengua autònoma – intraduïble

cercar confluències – esquivar influències

la lentitud – la durada

la paraula – el buit

en el gran silenci del bosc – en la llum blanca de la pedra

I

El so de les hores percutint
el silenci blanc del paper.

Pura interrogació
sense rèplica possible.

II

Migdia ardent: flonges
campanades, pluja
de borrons d'acàcia.

Només la invisible llum
fa visible el món.

III

Descriure el tedi de la tarda,
l'abisme obscur de la por,

dir la solitud que el món vela,

les amargues
aigües de l'origen.

IV

Imperceptible bonior
d'insectes en l'arena
de l'alzinar.

Com retenir
aquesta música de l'ànima?

V

El silenci abrusador de la paraula
i la callada ombra de l'absent:
llengües de foc, remoreig
de l'aire en l'aire.

S'esquinça
el vel del temps.

VI

Camí solitari d'espígols
i romanins marcits:

el mur atrapa el reflex
del silenci, l'heura evoca
la possibilitat del mot.

Glaçada
llum de lluna.

VII

Nit de Sant Llorenç
a l'abril: com un estel
errant
el poema.

VIII

Dir-lo
és anar atansant-se
al límit.

Hi ha mots, però,
per dir l'absent?

IX

Cap mot no el pot dir, el silenci:
el perfà, tot just.

Escolta
la seva indesxifrable veu.

X

Abissal itinerari vers
l'origen del no-res:
tracta de recórrer-lo.

Fins allà on tota cosa mor.

XI

La llum s'atura damunt
l'esbarzer:

brunz.

L'ombra
duplica el silenci
de l'absent.

Tanta nit,

aquest esperar
sense espera.

Aquest viure
que s'escola
devorant-se.

XII

La llum primera
anomena el món
eixit de la tenebra:

diu pedra
a la pedra, om a l'om,
turó al turó.
Llum a la llum.

La llum darrera.

XIII

Vol matiner d'estornells:
també callar és dir.

(Només callar és dir.)

XIV

El riu viatja lent
per la fronda dels àlbers:
arrossega un llim
tan antic com el riu.

XV

Invocaves déu en el fred
de la llum darrera.

I ell ni tan sols
era (en)
el silenci.

XVI

Escriure, insinuar solcs
que mai ningú no ha de resseguir:
falsos itineraris, imatges esquinçades.

Pura empremta de l'absent.

XVII

Ser un altre:
per a l'altre,
és ser un mateix?

(És l'altre qui et fa

ser altre?)

XVIII

En partir, t'atansaves.

Damunt l'asfalt,
pur, el no-res.

XIX

Recórrer el recinte murat
on l'oceà esclata:
el neguit de viure
(en) la incertesa. Paüra.

XX

Fresseig de verns
que invoca el vent:
un enllà de bram de tro
cada cop més ençà.

XXI

El poema t'habita
des de sempre.

L'escruiu
el buides de paraules

per allotjar-hi el silenci.

XXII

Música del poema
música de la idea.

Un poema és tota
l'obra:
la teua obra
que escriuen
tots els jo
que hi ha en tu.

XXIII

Que el poema sigui
com un revelar-te, com un llampec
que encega uns instants:
just
per percebre l'absent.

Foscor, immobilitat: futur anterior.

Res ja no serà com abans:
aquest imperceptible canvi.

Un foc interior t'abrusa:
l'afany d'esdevenir l'altre
de ser l'altre.

XXIV

El líquen avança i envelleix
al mateix ritme que (s')anorrea
la pissarra on habita.

Desolació.

XXV

Solitud, destret: signes
que la vida t'ofrena
tan sols
per saber que segueixes essent.

Obstinat dolor del record.

Viure sense passat ni futur.

Tot just sabent que ets
el somni d'un déu
desprietat.

XXVI

No tractis de no voler
dir res, ans de voler
dir el no-res.

Llavors que et sembla
dir sempre el mateix:

un mateix que mai no és igual.

XXVII

El traç i la seva ombra.

Extreure'n l'ombra:
el poema, l'exili.

XXVIII

Aquest silenci:
espessa ombra, mirall sens fons,
pura forma sense forma.

Aquest morir
vivint.

Aquest destret.

XXIX

Escriure el darrer, efímer
poema: atansar-se a una
eternitat immòbil.

Liquen
que maca macs

neu de pedra.

Tenebra que encega.

Antoni Clapés

L'ARQUITECTURA DE LA LLUM

ton œil tenace adapté avec le temps à l'architecture de la lumière

Denise Desautels

e la luce nordica, nociva e pazza, si ferma sul muro

Fleur Jaeggy

I

camines a les palpentos — pel marge

travesses alzinars garrigues maresmes bladars

una avinguda d'oms — un camí d'aire

les fosques aigües de la memòria

un silenci enfollit

enllà de l'itinerari albiros una clariana lluminosa — la casa de la llum

creus haver arribat a l'indret d'on vas partir

i com més t'hi atances més sembla allunyar-se't

II

primera hora — primera llum

l'aire instal·la llunyanies

absents presències — l'ávora raça profetal — murs de silenci

el deliri del tremolor

ressona un fremir en el cau dels escurçons

III

habitar just a la llinda de la paraula

allí on la llum

és invisible

i tot esdevé visible

IV

la paraula

t'allunya del real

anuncia — delimita — sorprèn

dóna forma

al so d'un indici

al so d'un pensament

al so de l'insondable

al so de la llum

al silenci radical de déu

V

en aquella hora

de pins clars i tendres

de roques abruptes i camins emboscats

la llum t'era pur reflex de la infantesa

VI

la mirada et transporta fora de tu — enllà de tot

aquest esclat de llum prové d'un enllà
del qual no en coneixes res

i escrius — i t'escrius

com si tot en depengués

VII

la llum traspassa tota frontera — s'atansa al límit
s'extravia — no pas en una altra banda
sinó en el teu interior

VIII

dissolts en la llum — els mots del silenci
escriptura en blanc

IX

gotes de rosada
esteses en un fil d'acer

traces de silencis antics — absències recordades

X

casa de llum i marès — lament d'arena
silenci i solitud
espai sense ombres
desert

habitar aquest buit que tot ho conté

XI

la deriva del temps sense memòria
del temps de la fugida dels déus

l'escriptura — contra l'estranyesa de viure
contra la mort diferida

XII

buidar — buidar-se — deseixir-se
de tota avidesa

ni posseir ni ser posseït
— posseir és perdre —

desaparèixer dins la llum — confondre-s'hi
aprenent a dubtar-ho tot

corprenedor so d'argila antiga

XIII

l'empremta del silenci en el paper
el so de la llum en dir-se
el so dels mots en depositar-se damunt del paper

el so d'aquest paper en caure

com un airecel

XVII

habitar en el no-res
albirar tan sols el buit que ets

després d'una retracció del déu mut

aquesta espessa boirina — la memòria

XVIII

la veu del déu absent
aquest buit perdurable
que el fa creïble

XIX

aquests poemes

escrits per Ningú

XXIII

núvols lents allunyant-se

com les terres i vil·les en salpar

el crit assassí de les gavines — l'asmàtica respiració de la mar

batec d'ales fosques — aplaudiments per al teu final

la darrera de les metàfores.

Del silenci

Il y a des traces de silence sur le sable que l'homme efface

Edmond Jabès

Com un eixam enfollit — el poema emergint del silenci — cercant mots per encerclar el silenci.

El poema, la veu mateixa del silenci — no pas punt final sinó caplletra de text.

El silenci ocultant, velant — fent parlar de nou els mots amb una veu altra.

El poema repuntant silencis — generant l'àmbit que fa possible el poema.

El poema fregant el silenci amb la punta dels mots — reescrit en el blanc que hi ha entre versos.

Només el buit del llenguatge és dicible — aquest insofrible silenci.

Silenci — espill i memòria.

Barcelona, 2009 – 2011